

Subjekt a „sebezaložení“

Subjekt nikdy nemůže založit sám sebe, i když na sobě může a musí „pracovat“, tj. musí sám sebe udržovat a vylepšovat. To však nelze interpretovat tak, že subjekt musí nejprve „být“, tj. „být dán“, „být sám sebou“, aby mohl se sebou něco podnikat. Subjekt sám sebe musí udržovat a vylepšovat, ale nemůže sám sebe ustavit (ustavovat) či sám sebe „stvořit“ jako něco hotového, již jsoucího. Prvotním a základním krokem pro ustavení subjektu musí být sebeustavení události onou proměnou z formy virtuální ve formu „reálnou“, tj. navázáním kontaktů začínající události se svým okolím (pochopitelně obousměrným, jak od události k jiným událostem, tak kontaktů jiných události k té, o níž je řeč). A ustavení svého subjektu (resp. sebe jako subjektu) je nedílnou složkou oné proměny události virtuální v reálnou. Ta nutně zahrnuje nejen start výkonu bytí události, ale také uplatnění možnosti návratu k sobě, tj. k tomu, co již bylo uskutečněno resp. co se uskutečnilo. Tento „návrat“ se ovšem jeví jako krok zpět, ale ve skutečnosti to je krok kupředu: směr tohoto „návratu“ k sobě je totiž zcela totožný se směrem aktivity zmíněného výkonu bytí, neboť i „návrat k sobě“ je výkonem bytí události (a které platí, že se děje ve směru z budoucnosti přes aktualitu do minulosti).

(Písek, 151227-2.)